

ALKOHOLIČARKE: Nezaposlena, sportašica, poslovna žena, zlostavljana, usamljena, majka...

dobarzivot.net/alkoholicarke-nezaposlena-sportasica-poslovna-zena-zlostavljana-usamljena-majka/

[Pijana žena / Izvor: freepik.com](https://www.freepik.com)

Ne postoji jedan jedinstveni profil žene ovisne o alkoholu – piju žene svih dobi, svih razina obrazovanja, i majke i one koje to nisu, i udane i same i razvedene i udovice, i uspješne i nespješne, i bogate i siromašne, i anonimne i zvijezde

50 000 žena u Hrvatskoj ovisno je o alkoholu. Jedna od njih prije godinu dana ubijena je na Črnomercu. 38-godišnja majka dvoje djece iz Slavonije, po zanimanju administrativna tajnica, u Zagrebu je na autobusnoj stanici upoznala 45-godišnjeg muškarca. Ispričala mu je kako je ostala bez posla i bez krova nad glavom, pa je mladu ženu pozvao da dođe živjeti kod njega u kuću na Črnomercu gdje živi s majkom. „Nekoliko puta bili smo i intimni, no na kraju smo majka i ja tražili da se iseli jer je stalno bila pijana. Ponekad sam i ja pio s njom u društvu, ali kako radim kao vozač nisam si mogao priuštiti da se opijam tako često kao ona. Kad smo joj rekli da iseli, morali smo zvati policiju jer je počela urlati na nas i vrijeđati nas. Ipak je pokupila stvari i otišla, a onda smo je vidjeli kod susjeda. Znala je par puta tražiti da ju primimo opet kod sebe jer susjed navodno nije palio grijanje... Svaki je dan bila pijana“, posvjedočio je 45-godišnjak na suđenju za njeno ubojstvo. Jednog jutra njeno je beživotno tijelo pronađeno u dvorištu kuće u kojoj je živjela sa 72-godišnjakom. Prema izjavama svjedoka oboje su često bili pijani i svađali se, a zbog rakije ju je 72-godišnjak i ubio. Evo kako je događanja tog jutra opisao iznoseći svoju obranu na sudu:

„Tražila me da joj natočim rakije u praznu bocu, no nisam htio jer sam joj dao rakije i dan ranije. Tada je pobijesnula i nasrnula na mene kolcem kojeg je od nekud dohvatila. U obrani sam dograbio nož na koji se sama nabola. Nisam ni primijetio da je ozlijeđena jer je otišla u dvorište.“

Pijana sportska rekorderka i uspješna političarka ubila vozača auta u koji se zabila

Ne postoji jedan jedinstveni profil žene ovisne o alkoholu – piju žene svih dobi, svih razina obrazovanja, i majke i one koje to nisu, i udane i same i razvedene i udovice, i uspješne i nespješne, i bogate i siromašne, i anonimne i zvijezde. Baš kako je jedna od njih i rekla: „Ljudi ovisni o alkoholu dolaze u svim oblicima i veličinama i stupnjevima.“ Neke završe u crnim kronikama, neke na liječenju, a najviše ih pije i pati poskrivečki i u samoći.

Majka 7-godišnjeg dječaka, bivša državna rekorderka u bacanju diska i SDP-ova pročelnica Grada Rijeke za sport i tehničku kulturu Vera Begić Blečić osuđena je na kaznu zatvora od 5 godina i 6 mjeseci. 36-godišnjakinja je 15. kolovoza 2018. na istarskom ipsilonu vozeći pijana s 1,81 promila alkohola u krvi u suprotnom smjeru brzinom 95 kilometara na sat naletjela na automobil u kojem se vozila obitelj: vozač 41-godišnji Igor Soladatić iz Umaga je odmah poginuo, a njegovi supruga i dijete prošli su s lakšim ozljedama. Nakon ove nesreće, javnost je doznala da SDP-ovoj pročelnici ovo nije prva prometna nesreća pod utjecajem alkohola. Još 2002. je s 1,59 promila alkohola u krvi izletjela s ceste. A 2017. godine izazvala je prometnu nesreću službenim automobilom i otišla. Sudarila se s majkom petero djece koja je nakon nesreće ostala zarobljena u automobilu sa šestomjesečnom bebom. Policija ju je pronašla pet sati nakon nesreće kada je napuhala 0,43 promila.

Poslovni neuspjeh pretvorio ju u alkoholičarku

Marijana je od srednjoškolskih dana voljela popiti na tulumima. Kad se nakon završenog Ekonomskog fakulteta zaposlila u muškoj branši, u automobilskoj trgovini, brzo se uklopila u društvo držeći s kolegama korak i u poslu i u piću kojim se nazdravljalo uspješnim poslovima. U prvom je braku dobila sina koji je nakon razvoda ostao živjeti s njom. Udala se za kolegu s kojim je dijelila hedonistički stil življenja koji su si mogli i priuštiti: putovanja, ručkovi i večere u restoranima, krstarenja, whiskey, vino ... Stvari su išle jako dobro. Kad je navršila 40 godina, osjećala je da je skupila dovoljno iskustva i kontakata za poslovni uzlet. Postala je poduzetnica. Svu ušteđevinu uložila je u posao. A onda su počeli problemi. Muškarci su ju prihvaćali u svoje društvo dok su bile kolege, a kad je postala konkurentica zaigrali su tvrdo:

„Odjednom sam se našla pred zidom. Oni su si međusobno pomagali i surađivali su, a meni su podmetali kajle. Isprva toga nisam bila svjesna. Na poslu sam imala sve više problema i bio mi je potreban alkohol prvo da si ublažim stres za vrijeme posla, a onda i da se ohrabrim za odlazak na posao. Ujutro bih prvo stala u dućanu da uzmem pecivo za doručak, a zapravo mi je glavna stvar bila kupiti malu bočicu votke i trgnuti ju čim sjednem u auto. Votka je dobra kad piješ poskrivečki, jer ti se ne osjeti u dahu. Nakon nekog vremena nije mi bila dovoljna jedna, nego sam uzimala po dvije, pa tri i četiri, u

zadnjoj fazi i pet bočica koje su se nezapaženo skrivale u mojoj velikoj elegantnoj torbi. Kad mi je zatrebalo, votka je bila tu. Znala sam se naći s mušterijom u kafiću, pa ako bi on naručio samo kavu, niti ja nisam naručivala alkohol, ali bih se u nekom trenu povukla na WC sa svojom torbom i tamo bih potegnula. Fina poslovna žena.

Alkohol mi je trebao da mi se ne bi tresle ruke na poslu. Kad bih došla kod kuće, prvo bih se legla odmoriti, a kad bih se se nakon dva sata digla ni muž ni sin nisu primjećivali da sam mamurna, nego su to pripisivali umoru od posla. I nije im bilo čudno da se dok spremam večeru opuštam uz bocu crnog vina.“ Sanjin pad trajao je četiri godine. Kako joj je posao više propadao ona je pila sve više. Novac je postao problem i kod kuće se sa suprugom sve češće svađala, a sa sinom srednjoškolcem gotovo i nije razgovarala.

Niti jedan od njih dvojice nije shvatio da je postala alkoholičarka i da joj treba pomoć. Na hitnoj je završila nakon živčanog sloma. Bila je pijana, propao je važan posao koji ju je mogao spasiti... i počela je razbijati stvari u uredu, bacati ih kroz prozor. Sjeća se još samo da se probudila na psihijatriji vezana za krevet. Nakon bolničkog liječenja vratila se kući i nastavila po starom. Muž ju je napustio, a sin otišao živjeti s tatom. Ostala je sama, tvrtka joj je propala. Danas je nezaposlena i ima doživotnu dijagnozu F10 – duševni poremećaji i poremećaji ponašanja uzrokovani upotrebom alkohola: „Znam da sam alkoholičarka jer ne mogu bez alkohola. Pokušavam. Vraćala sam se nekoliko puta na bolničko liječenje. Ali život mi je nepodnošljiv. Sve mi je propalo. Osjećam se dobro tek kad me alkohol počne grijati.“

Ljubav prema sinu bila je jača od potrebe za alkoholom

Vera je alkohol prvi puta osjetila još kao dojenče s tri mjeseca starosti. Noću je plakala, nisu je nikako mogli umiriti, pa joj je mama dala da pocucla žlicu vina da zaspe. I otac i majka su pili. Pili su na poslu, a i poslije kod kuće, a kćeri bi dali da si popije gemiš ili pivu s njima. Prvi puta napila se s ocem u dobi od 5 godina. Veliki ožiljak na koljenu i danas je podsjeća na to kako se jedne večeri vraćala s tatom pijana od susjeda kojem je tata pomagao nešto graditi u dvorištu. Posao se zalijevao. I djevojčica je s tatom popila nekoliko gemišta. Krenuli su kući, on pješke, a ona na svom dječjem biciklu s kojeg je pala i razbila koljeno. U dječjim joj je sjećanjima i seksualno zlostavljanje, a kad je krenula u školu postalo je lakše. Tu je imala sigurnu zonu bez alkohola i pijanaca. Ipak, dječje pijenje alkohola u njenoj je obitelji i sredini bilo prihvatljivo, pa i poželjno ponašanje. Kad bi u višim razredima osnovne škole sa društvom išla na kupanje na bazen druga bi djeca naručila sok, a ona je pila pivo. Uspjela je završiti školu i zaposliti se. Prvi brak joj je završio razvodom, postala je majka, i cijelo je to vrijeme pila – ako bi izašla s društvom i navečer zajedno s mužem kako bi se opustili. Nije primjećivala da je alkohol problem, jer tek rijetko je bila “mrtva pijana”, i nije slušala sina koji ju je molio da ne pije. Smatrala je svoj život dobrim sve do trenutka kad joj je sin završio u bolnici nakon pokušaja samoubojstva. Osjećala je krivnju jer dok je ona svoje tuge ublažavala alkoholom, uopće nije obraćala pažnju na njega: „Znam da sam i ja žrtva i sažaljevam samu sebe, ali najvažnije mi je da mi sinu bude bolje. Kad je završio u bolnici zarekla sam se Bogu da neću više popiti niti kap alkohola. I toga se držim već 11 godina. To je utjecalo na moj brak, jer dio odnosa s mojim mužem bilo je zajedničko opijanje. On je isprva nastavio piti

sam, ali to nije toliko zabavno. Dugo vremena me je nagovarao da popijem barem koju čašu s njim, ali kad je vidio da ne odustajem i da ne pijem uopće, niti na bilo kakvim događanjima niti u društvima, odustao je. Bila sam mu ipak potrebnija od alkohola, tako da se u našem domu sada uopće ne pije.“

“Tek kad su djeca pozaspala, imala sam vremena za sebe: opuštalasam se uz korejske serije i vino”

Marija se udala u Zagreb i počela živjeti sa mužem u kući s njegovim roditeljima. Mladi par u prizemlju, a roditelji i braća na katovima. Bila je to uspješna poduzetnička obitelj, pa su i ona i suprug osnovali svoju tvrtku. Brzo su došla djeca, čak četvero njih, pa je u obiteljskoj podjeli poslova Marija postala kućanica posvećena djeci, a muž je po cijele dane radio. A kada bi dolazio kući prvo se išao javiti na kat majci, pa bi često kod nje i pojeo, makar ga je Marija čekala s večerom: “Bila sam po cijele dane sama s djecom. Moja obitelj i prijateljice ostali su na selu, a u Zagrebu sam imala samo djecu, muža i njegovu obitelj. Postala sam jako nesretna. Od ranog jutra bila sam zaposlena oko djece, a kad su navečer svi pozaspali, tek tada sam imala vrijeme za sebe. I tako sam počela sa nekim svojim noćnim ritualima. Najbolje me je opuštalogledanje korejskih serija. Uz to sam pila i vino. Prvo bih uz televiziju i zaspala, a onda me počela mučiti nesanica. Počela sam piti tablete za spavanje, a uz to sam pila i sve više alkohola. Počela sam piti i danju. Pokušavala sam razgovarati sa suprugom, predlagala sam mu da iziđemo nekuda van mi sami, da odemo na večeru ili u kino ili na koncert, ali on je uvijek bio silno umoran od posla. Niti smo izlazili, niti smo razgovarali ništa više od osnovnih rečenica u kućanstvu. Družili smo se jedino s njegovom obitelji. Zараđивao je dobro, brinuo da imamo sve što treba, a kad je poželio imali smo seks. I to je bilo sve. Tonula sam sve više. U bolnici sam završila nakon pokušaja samoubojstva. Vratila sam se kući. Sve se nastavilo po starom. Ponovo sam pokušala samoubojstvo i završila u bolnici. Shvatila sam da ne mogu tako živjeti. Razvela sam se od muža. Djeca žive s njim, a sa mnom se viđaju povremeno. Željela bih da maleni žive sa mnom, ali bivši muž to ne dozvoljava. Sada živim sa drugim muškarcem. Zaposlila sam se i pazim na sebe. Uopće ne pijem alkohol, redovno odlazim na liječničke kontrole i nadam se da će djeca ipak doći živjeti sa mnom. Osjećam posebno zahvalnost prema sjajnim liječnicima i sestrama koji su me njegovali nakon oba pokušaja samoubojstva.”

Piše: Snježana Ivić Gerovac

**** Ovaj tekst je dio novinarskog projekta ‘Uzroci i posljedice ženskog alkoholizma: od traume u djetinjstvu do razaranja obitelji’, a objavljen je uz financijsku potporu Agencije za elektroničke medije u sklopu projekta poticanja kvalitetnog novinarstva.***
